

Alisa Hren

Minile so novoletne počitnice, med katerimi smo dočakali leto 2024, 3. januarja pa smo se ponovno vrnili v šolske klopi. Da smo se lahko sankali, smučali in drsali pa je poskrbel prvi letošnji sneg. Učenci smo zelo uživali v zimskih radostih.

Ana Oblak

Dogajalo se je ...

PISANJE Z ROKO

V ponedeljek, 22. januarja, smo imeli v okviru projekta Pišem z roko motivacijsko srečanje s pisateljema Jonom Kanjirjem in Petro Škarja.

Gospa Petra nam je predstavila delo pisatelja. Mi smo mislili, da je dolgočasno, a v resnici ni niti malo. Ideje ne pridejo iz vsakdanjega življenja, temveč iz razburljivih izkušenj. Sama je prepotovala že veliko in je tam dobila kar nekaj idej za svoje knjige. Povedala je tudi, da ko ji je začelo zmanjkovati idej za knjige, je začela pisati o ljudeh.

Jon je že v srednji šoli napisal in izdal svojo prvo knjigo Luka nosi masko. Do danes je napisal že kar nekaj slikanic za otroke. Sam je že kot otrok rad bral knjige, a se mu je v zadnjih letih osnovne šole branje in opravljanje bralne značke zamerilo. Čez čas mu je bilo žal, da je prenehal brati. V srednji šoli pa je branje spet vzljubil.

Petra Škarja je urednica založbe 5ka, pri kateri dela tudi Jon. Seveda pa na založbi ni nikoli dolgčas, saj cela ekipa vedno nekaj ustvarja, včasih pa tudi kaj stavijo in poraženci lupijo krompir. Petra je to že izkusila, Jon pa še ne.

Spodbudila sta nas k branju knjig, saj branje dobro vpliva na razvoj naših možganov in na naše počutje. Povedala sta, da so ljudje, ki berejo knjige in pišejo z roko, srečnejši, v življenju uspešnejši ter posledično samozavestnejši.

Po koncu tega motivacijskega srečanja smo spoznali, da je delo pisatelja veliko več kot samo sedenje za računalnikom in pisanje – je tudi polno zabave, pridobivanje novih izkušenj, potovanje in še veliko več.

Eva Bevc Strašek in Anja Mrzlak Fajdiga, 6. b

Marsikdo ne mara pisanja z roko, saj imamo toliko tehnoloških in mobilnih naprav, ki nam omogočajo hitrejšo pisanje in avtomatsko popravljane napak. Ne glede na to je znanje in ohranjanje ročne pisave zelo pomembno.

Letošnji teden pisanja z roko je potekal v tednu od 22. do 26. januarja 2024. Prvi dan sta na našo šolo prišla Petra Škarja in bivši učenec naše šole Jon Kanjir, oba urednika v založbi 5ka, ki sta vodila motivacijsko srečanje. Predstavila sta nam poklic pisatelja in nam pokazala, da delo seže globlje od sedenja za računalnikom in tipkanja. Gospa Petra nam je razkrila neverjetno informacijo, da za pisanje porabi le 8 % svojega delovnega časa. Ostali čas zajemajo promocija, izdaja, tiskanje knjig idr.

Poleg srečanja pa smo čez cel teden pisali besedila o sebi, npr.: kako nam je ime, kaj si želimo biti po poklicu, kakšna mislimo, da bo Slovenija čez nekaj let ipd. Namen tega je bil spodbujanje pisanja z roko. Menim, da na zelo kreativen in zabaven način, saj bodo te naše »spise« čez deset let brali takratni učenci, torej tisti otroci, ki so danes še v vrtcu.

Upajmo, da leto poleg zdravja in sreče prinese še obilje kreativnosti in talenta na področju pisanja.

Katarina Trobentar, 7. b

SMUČARSKI SKOKI NA LJUBNEM OB SAVINJI

Smučarski skoki so na Ljubnem potekali v soboto in v nedeljo, 27. in 28. januarja.

Jaz sem se z družino udeležila sobotnega dogajanja. Udeležba je navdušujoča, saj se je zbralo nekaj čez 10.000 gledalcev. Vzdušje je bilo prijetno, na srečo pa je bilo lepo tudi vreme. Sonce nas je celo tekmo grelo in spodbujalo k navijanju. Med množico ljudi smo naleteli tudi na številne znance, s katerimi smo prijetno poklepetali. V soboto se je skokov udeležila tudi predsednica Republike Slovenije Nataša Pirc Musar.

Ko so skakale naše punce, smo zelo glasno navijali in jih spodbujali. Zelo smo bili veseli, ko smo videli rezultate, saj so Slovenke zasedale kar visoka mesta, najboljši skok pa je uspel Niki Prevc, ki je zasedla odlično 2. mesto.

Počutila sem se res odlično, saj že dolgo nisem bila na tako vznemirljivem in prijetnem dogodku.

Celotna slovenska ekipa je navdušila na domačih tekmah svetovnega pokala na Ljubnem. (Foto: Bojan Velikonja)

Eva Bevc Strašek, 6. b

Pesniško ustvarjanje

PESEM O MOZIRJU

Zazvonil je zvonec za konec pete šolske ure in cel naš razred se je pognal skozi vrata v jedilnico. Kot vsak dan sem se usedla za isto mizo z istimi sošolci. Vedno sedimo skupaj in najbrž se to ne bo kmalu spremenilo. Po kosilu se običajno dobimo zunaj in gremo skupaj tudi domov.

Tisti ponedeljek sva bili z Evo že skoraj pripravljeni za odhod, a sem se zadnji trenutek spomnila: »Eva, midve pa še ne smeva domov!« Eva se je zamislila, potem pa se je tudi ona spomnila, da še nisva zaključili obveznosti. Še sreča, da sem se spomnila, saj sva prišli v razred tik pred zvonjenjem. Hitro sva pripravili peresnici in vzeli iz torbe zvezek za slovenščino. Ni dolgo trajalo, da smo skupaj pričakali učiteljico, ki je kmalu stopila v razred. »Za danes imam posebno nalogo za vas,« nam je povedala. Pokazala je list, na katerem je pisalo: LITERARNI NATEČAJ ZA PESEM O MOZIRJU. »Lahko delate v parih, vendar sodelujte med sabo in sestavite nekaj čim bolj izvirnega,« je še dodala. Z Evo sva takoj vedeli, da nama bo to uspelo narediti. Iz zvezka sem iztrgala list in začeli sva pisati osnutek. Dobila sem izvrstno idejo in jo takoj predlagala: »Napišiva pesem, ki govori o zgodovini Mozirja.« Eva je zamisel takoj sprejela. Velikokrat sva najino nastajajočo pesem nesli pokazat učiteljici, a vedno se je našel kakšen nesmisel. Pred koncem ure nama je učiteljica še naročila: »Doma preverita, če ima vsebina vajine pesmi preverljive podatke, saj bodo to brali ljudje, ki zgodovino Mozirja poznajo kot abecedo.«

Po uri so po Evo prišli z avtom, jaz pa sem odhitela k verouku. Celo pot sem premišljevala o pesmi in o besedah, ki jih je učiteljica nazadnje rekla.

Naslednjič sva pesmi dodali še nekaj podatkov, ki sva jih našli na spletu, in pesem še zadnjič pokazali učiteljici. Tokrat je bila pesem popolna in pripravljena, da jo prepíše na računalnik. Prvo kitico je na računalnik prepisala Eva, a še preden je začela prepisovati drugo kitico, mi je predala računalnik. Ker nisva uspeli dokončati najinega dela, nama je priskočila na pomoč učiteljica in pesem prepisala do konca.

Začeli so se tedni pričakovanja. Imela sem občutek, da je nemogoče dobiti nagrado, saj je bilo na natečaj poslanih veliko pesmi.

Prišel je težko pričakovani veseli december. Nisem si mislila, da bo sploh kaj iz tega, saj nas z rezultati natečaja ni nihče seznanil. Dnevi so minevali in bližal se je božič. Vse skupaj pa se je za kratek čas ustavilo 17. decembra, ko so si starši kar tako umislili sprehod do TIC-a. Meni so rekli, da bo tam nekakšno prireditev. Komaj so me pregovorili, da sem šla z njimi, saj mi ni bilo ne do sprehoda in ne do prireditve.

Enako je bilo tudi pri Evi, kot mi je povedala kasneje. Tudi njo so komaj spravili od doma. Kmalu sem zagledala stojnice in učiteljice, ki so instrumentaliste in pevce, ki so takrat otvorili dogodek, usmerjale in jim dajale navodila. Ni minilo veliko časa, da sem zagledala Evo in njene starše ter psa. Nasmehnila sem se, a še vedno mi ni bilo jasno, zakaj so mene in Evo naključno pripeljali ravno pred TIC in ravno ob tisti uri, saj je bilo že pozno. Kmalu sva opazili še nekaj sošolcev. Več kot sva jih videli, manj nama je bilo jasno, zakaj so tam. Medtem ko so se starši pogovarjali, smo se Eva, najina sošolka Anja in jaz prerinile do prve vrste in opazovale, kaj bo sledilo. Začelo se je in napovedovalka je poklicala nas učence k sebi. Začela sem razmišljati: »Zakaj ravno mi? Saj sploh nismo vsi tukaj?« Takrat sem zaslišala, da je nekdo omenil literarni natečaj za pesem o Mozirju. Vrnila sem se k opazovanju dogodka. Rečeno je bilo, da bo zmagala le ena pesem, a so se stvari spremenile. Voditeljica je izgovorila »... in zmagovalki tega literarnega natečaja sta ...«. Takoj sem vedela, da zmagovalec ni le eden. »... Eva in Neli.« Na glas sva zavpili: »Kaj?« Nisva mogli verjeti svojim ušesom, a že mi je voditeljica segla v roko in mi čestitala. Takšna sreča se pač ne da opisati. Tudi najina sošolka Anja je dobila nagrado. Bila sem vesela za vse nagrajence. Slikali so nas in se zahvalili, da smo prišli. Anja, jaz in Eva smo se objele in stekle proti lučem, ki so svetile na pločnik, da smo pogledale, kaj smo dobile. Z Evo sva imeli veliko stvari le za eno osebo, a sva si vse pošteno razdelili. Preden smo se razšli, smo se poslovile in se nasmehnile druga drugi. Bilo mi je kar malo žal, da sem se sprva upirala, da bi šla na sprehod, saj se je zelo lepo zaključilo. To je bila res neverjetna izkušnja, ki si jo bom za vedno zapomnila.

Neli Kopušar, 6. b

Mozirje – moj kraj

Najprej so pusta močvirja bila,
potem pa je sonce posijalo z neba.
Začele sušiti vse so se mlake
in polje si je opomoglo od blatne navlake.

Takrat so se kmetje borili za polje.
Kdo bo bolje skrbel zanj, kdo bolje orje?
A kmalu zmenili so se, da bo bolje,
da skupaj začeli bi novo obdobje.

Prepiri med kmeti so se začeli,
premajhno je polje, da tako bi živeli!
Odločili so se, da bo treba nekaj zgraditi,
nekaj takšnega, da bodo vsi znali uporabiti.

Vsak si je svojo hišo zgradil
in majhen del polja dodatno dobil.
To polje postalo je majhen zaselek,
poimenovali so ga Mozirje
in to je bil velik napredek.

Od kmetijstva se kmalu več ni dalo živeti,
ljudje so začeli trgovati in se s tem oskrbovati.
Postopoma ustanovile so se trgovine
in v Mozirje privabliale nove družine.
Še šolo začeli so kmalu graditi,
da otroci imeli so kje se učiti.

V sedanost sedaj se počasi vrnimo,
iz zgodovine se lahko še veliko naučimo.
Toliko stvari želimo predstaviti,
a vsega v pesmi ne moremo prikazati.
Zato Mozirje si na zemljevidu poišči,
pridi k nam in ga razišči.

Neli Kopušar, Eva Bevc Strašek, 6. b

ŠOLA

Čeprav zjutraj še zaspan v šolo prihitiš,
se že po prvi uri odmora veseliš.
Čakaš, da se zvonec oglasi,
a temu se nikamor ne mudi.

Včasih učitelj te pri klepetanju zaloti,
takrat ni govora o dobroti.
Dodatno nalogo ti naloži,
preživljanje prostega časa oteži.

Vsi komaj čakamo na šolo v naravi,
saj tam prepustimo se zabavi.
Tudi učenje popestri,
v nas željo po znanju prebudi.

Kreda besedila veliko napiše,
učencem smeh z obraza izbriše.
Včasih smo zato krivi mi,
drugič pa učitelj dobre volje ni.

Z učenjem pride znanje,
s tem uresničijo se sanje.
Nič več ne zdi se nam težko,
v šoli nam postane lepo.

Eva Bevc Strašek, 6. b

ŠOLA JE KOT ...

Naša šola je kot družina,
učencem zdi se fina.
Skupaj znamo veliko narediti,
po prepirih se znova spoprijateljiti.

Naša šola je kot mama,
veliko stvari naredi nam sama.
Sošolci sklepamo veliko kompromisov,
čeprav se ne držimo vedno predpisov.

Naša šola je lahko v vlogi očeta,
z resnim pristopom veliko znanja se obeta,
za izlete redno poskrbi,
urnik zaradi njih spremeni.

Naša šola je kot veliki brat,
vsak ob koncu leta mora veliko znat.
Veseli in razposajeni smo razredu,
a pričakujemo, da vse bo v redu.

Naša šola je kot skupnost velika,
šolska malica okusna nas mika.
Učitelji nas ogromno naučijo,
ob koncu leta lepe počitnice zaželiyo.

Neli Kopušar, 6. b

Počitniško doživetje

OBISK ŠKOCJANSKIH JAM

27. decembra, med počitnicami, smo z družino obiskali Škocjanske jame. Zjutraj smo se odpeljali od doma in čez kakšno dobro uro smo bili že tam. Najprej smo z vodiči odšli do vhoda v jamo, kjer so nas razdelili v 3 skupine. Prva skupina je bila za Slovence, druga za Italijane in tretja za Angleže. Nato smo šli za vodičko v prvo jamo, ki se imenuje Podorna jama. Tam nam je povedala, da se kapniki, ki rastejo od spodaj navzgor, imenujejo stalagmiti, tisti, ki rastejo od zgoraj navzdol, pa so stalaktiti. Nato smo šli naprej v Tiho jamo. Tam raste največji kapnik, ki je velik 13 metrov ter še vseeno raste. Izvedela sem, da poznamo še eno vrsto kapnikov, ki se imenujejo zavesa in so zelo elegantni. Vodičko sem vprašala, kako se imenuje kapnik, kjer se stalagmit in stalaktit združita. Povedala mi je, da se imenuje steber. Nato smo šli še v zadnjo jamo, ki se imenuje Šumeča jama. Skozi njo teče reka Reka, čez njo pa je zelo visok most, ki je 47 metrov nad vodo. Tam smo videli tudi najstarejše raziskovalne poti in stare turistične poti. Vodička nam je povedala, da so nove turistične poti morali narediti zato, ker so bile stare velikokrat poplavljene, saj so bile nižje. Jama je bila zato dvakrat zelo poplavljenjena.

Ogled je hitro minil, čeprav smo prehodili več kot 2 kilometra in 500 stopnic, trajal pa je eno uro in pol. Po ogledu smo šli še v restavracijo Na burji, nato pa domov. Izlet mi je bil zelo všeč.

Neva Planovšek, 5. a

Opis in oznaka osebe

MOJ DEDI ANTON

Mojemu dedku je ime Anton. Živi v Mozirju. Star je 65 let. Visok je 175 centimetrov, tehta pa 88 kilogramov. Na ovalnem obrazu ima iskrive zeleno rjave oči in bujne obrvi. Njegovi lasje so kratki, sivi ter svetlikajoči.

Najpogosteje je oblečen v kratke hlače ali trenirko in majico s kratkimi rokavi, tudi drugače nosi večinoma športna in ne preveč fina oblačila. Znamke oblačil in čevljev ga ne zanimajo, pomembno mu je, da so oblačila trajnostna in udobna. Najpogosteje obuje športne čevlje. Za prireditve in kulturne dogodke obleče elegantna oblačila, kavbojke in srajco, obuje pa elegantne čevlje.

Glede hrane ni izbirčen, najraje pa ima pečenko in pasulj. Njegova najljubša sladica je štrudelj. Dan začne s kavo, pije pa tudi zeleni čaj in vodo. Nima rad gaziranih in sladkih pijač.

Kljub temu da je v pokoju, včasih še opravlja poklic projektanta. Prosti čas pa najraje preživlja z najbližjimi. Spočije in sprosti se tako, da gleda televizijo in rešuje križanke, ena izmed njih je sudoku. Je zelo športen, veliko hodi, poleg hoje pa rad tudi smuča in kolesari.

Sam zase trdi, da je prijazen in vztrajen, s čimer se strinja tudi babi, ki rada doda tudi to, da ne mara zamujanja. Njegovi trije otroci pa pravijo, da je pravičen in moralen in se drži dogovorjenih pravil, kar pri njem zelo cenijo. Zaradi vztrajnosti in delavnosti doseže vse cilje, ki si jih zada. Poleg tega je tudi razgledan, inteligenten, iznajdljiv in ima smisel za humor. Za svojo družino se vedno potruzi. Njegova dva zeta pa pravita, da je strog, a pozitiven, saj v vsaki stvari najde kaj dobrega. Vsako stvar najprej premisli in najde najboljšo možno rešitev, zato menita, da je razumevajoč in premišljen.

Vnukom, kar šest nas je, rad pomaga. Je dobrodušen in prijazen. Z nami se igra, četudi kdaj nima najboljšega dneva. Ni sebičen, vedno priskoči na pomoč tudi drugim, če pomoč potrebujejo. Nima rad vsiljivih in lenih ljudi ter tistih, ki si mislijo, da so nekaj več.

Nihče ni popoln, tudi moj dedi ima kakšno slabo lastnost. Zame je to njegova redoljubnost, saj pokaže slabo voljo, če stvari niso na svojem mestu.

Svojega dedija imam rada, saj me podpira pri mojih odločitvah in mi ne pusti, da odneham takoj, ko ne gre vse po načrtih, ki sem si jih zastavila. Velikokrat pa tudi reče, da ni važno kolikokrat padeš, temveč kolikokrat se pobereš.

Sara Planovšek, 9. a